

— Бумъ, — гръмнала като страшна бомба главата на котарака и той се прострѣлъ мъртавъ на пода.

— Смъртъ на магьосника!.. Урааа!... Загина магьосника! — гръмнали изведнажъ стотина гласове около бедното момче...

То се обърнало и още повече се смаяло... Вмѣсто мишките, сега се явили истински човѣци: музиканти, придворни, слуги, царѣтъ и царицата. А предъ всички най-близу до него стояла усмихната и щастлива прекрасната царкиня.

Царѣтъ се приближилъ къмъ бедния момъкъ, поздравилъ го любезно и му казалъ:

— Ти си нашиятъ спасител. Ти уби най-злия ни врагъ, страшния магьосникъ, които отдавна омагьоса двореца и всички насъ. Превърна ни въ бѣли мишки, защото не се съгласихъ да дамъ дъщеря си — царкинята — за негова жена. Много години той дебнѣше да се вмъкне въ двореца, но не успѣваше. Сега кой ли му отвори вратата?

— Азъ съмъ виновенъ, царю, — извикалъ бързо момъкътъ. — Азъ забравихъ да затворя!

— Ти си нашиятъ спасител, ти не си виновенъ... Ти ни избави отъ злата магия! Кажу каква награда желаетъ?

— Ехъ, — казалъ бедниятъ момъкъ, — ако азъ наистина съмъ спасилъ царкинята и ако тя ме обича, бихъ се оженилъ за нея.

— Браво, юначе, — извикали царѣтъ и царицата. А царкинята се изчервила, усмихнала се радостна, доближила се до момъка и му казала:

— Ти два пѣти ме спасявашъ. Азъ те обикнахъ заради доброто ти сърдце!.. Съгласна съмъ.

Следъ това въ двореца настанала такава веселба, такива радостни викове гръмнали, че близкиятъ градъ се смаялъ.

На сутринта се прѣснала новината: господарѣтъ на запустѣлия дворецъ се завърналъ отъ далечно пѣтуване. Въ двореца празнуватъ сега сватбата на царската дъщеря съ чуденъ юнакъ, който я спасилъ отъ смъртъ...